

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἀπριλίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 16

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— "Ἄς κἄμωμεν ὡς νὰ μὴν ἐπρόκει-
ν ἄπαντήσωμεν ποτάμι, ὑπέλαθεν ὁ Τζὼν
Κόρτ. Ὅπως δὴ ποτε, ταξεῖδι τριάκοντα
περίπου ἡμερῶν, ἂν αἱ δυσκολίαι του δὲν
εἶνε κατόπιν μεγαλήτεροι ἄφ' ὅ-
σον μᾶς ἐπαρουσιάσθησιν τὴν
πρώτην αὐτὴν ἡμέραν, δὲν εἶνε
δὲ καὶ πρᾶγμα που νὰ τρομάξῃ
κυνηγὸς ἐξαφρικανισθέντας πλέον
ὅπως ἡμεῖς!

— "Ἐπειτα, προσέθεσεν ὁ Μᾶξ
Οὐμπέρ, ἐγὼ φοβοῦμαι μήπως τὸ
μυστηριώδες αὐτὸ δάσος εὐρεθῇ
εἰς τὸ τέλος ὅτι δὲν ἔχει τὸ πα-
ραμικρὸν μυστήριον.

— Τέσῳ τὸ καλλίτερον, Μᾶξ!

— Τέσῳ τὸ χειρότερον, Τζὼν!

... Καὶ τώρα, Λάγγα, πᾶμε νὰ
κοιμηθοῦμε.

— Μάλιστα, φίλε μου Μᾶξ,
ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, τοῦ ὁποῖου
οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκλείοντο ἀπὸ τὴν
νύσταν. μετὰ τοὺς κόπους τῆς
μικρυνῆς ἐκείνης πορείας, κατὰ
τὴν ὁποίαν οὔτε στιγμὴν δὲν εἶχε
μείνῃ ὀπίσω.

Ἐδέησε λοιπὸν νὰ τον μεταφέ-
ρουν εἰς τὰ χέρια ὑπὸ τὰς ρίζας
τοῦ βαμβακοδένδρου, καὶ νὰ τον
ἐξαπλώσουν ὡς ἄδραν ὄγκον, εἰς
τὴν καλλιτέραν γωνίαν.

Ὁ ὁδηγὸς προσεφέρθη νὰ γρυ-
πνήσῃ ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλ' οἱ
σύντροφοί του δὲν ἠθέλησαν κατ'
οὐδένα τρόπον νὰ συγκατατεθοῦν.
Ἐκαστος θὰ ἡγρύπνει μὲ τὴν
σειράν του ἐπὶ τρεῖς ὥρας, μολο-
νὸτι ἡ περιοχὴ τῆς ἐξαίθρας δὲν
ἐφαίνετο ὑποπτος. Ἡ φρόνησις
ὅμως τοῖς ἐπέβαλλε τὸ μέτρον
τοῦτο, διότι κανεὶς δὲν ἤξευρε τί
ἡμποροῦσε νὰ συμβῇ μέχρι τῆς
πρωίας.

Πρῶτος ἀνέλαβε νὰ γρυπνήσῃ

ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ἐν ᾧ Τζὼν ὁ Κόρτ καὶ
ὁ Κῆμης κατεκλίθησιν νὰ κοιμηθοῦν
ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χνοῦ, ὁ ὁποῖος, εἰς παχὺ
στρώμα, εἶχε πέσῃ ἀπὸ τὸ δένδρον.

Πλησίον τῆς ἐσθραμένης πυρᾶς, ἔχων
ἐγγὺς του τὴν καρδίαν γεμάτην, καὶ
στηριζόμενος ἐπὶ μιᾷ τῶν ριζῶν, ὁ Μᾶξ
Οὐμπέρ ἐδούθησεν εἰς τὸ θάλαττον τῆς
νυκτερινῆς ἐκείνης γαλήνης. Εἰς τοὺς

μυχούς τοῦ μεγάλου δάσους ὅλοι οἱ κρό-
τοι τῆς ἡμέρας εἶχον παύσῃ. Διὰ τῶν
κλάδων διήρχετο μόνον ἓν φύσημα κανο-
νικόν, ἡ ἀναπνοὴ τῶν κοιμωμένων ἐκεί-
νων δένδρων. Αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης,
ἡ ὁποία εὕρισκετο ὑψηλά, σχεδὸν εἰς τὸ
ζενίθ, ὠλίσθαινον διὰ τῶν σχισμᾶδων τοῦ
φυλλώματος καὶ ἐσχημάτιζον ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους ποικίλα ἀργυρόχροα τρίχαπτα.

Πέραν τῆς ἐξαίθρας,
τὸ ὑπὸ τὰ δένδρα δια-
στημα ἐφωτίζετο ἐπί-
σης ἀπὸ τὰς μαρμα-
ρυγὰς τοῦ σεληνίου
φωτός.

Λίαν εὐαίσθητος
πρὸς τὴν καλλονήν,
πρὸς τὴν ποιήσιν ταύ-
την τῆς φύσεως, ὁ
Μᾶξ Οὐμπέρ τὴν ἀπε-
λάμβανε, τὴν ἀνέπνεεν,
εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ
εἴπῃ, καὶ κατὰ τὴν
νυκτερινὴν ἐκείνην ὥ-
ραν ἐνόμιζε κάποτε ὅ-
τι ὀνειρεύεται, καὶ ὁ-
μως δὲν ἐκοιμᾶτο κα-
θόλου. Δέν τῷ ἐφαίνε-
το ὅτι εἶνε τὸ μόνον
ζῶν πλάσμα, ἐν τῇ
μέσῳ τοῦ φυτικού ἐ-
κείνου κόσμου;...

«Φυτικὸς κόσμος»
— οὕτω παρουσιάζε-
το εἰς τὴν φαντασίαν
του τὸ μέγα ἐκεῖνο
δάσος τοῦ Οὐμπάγκη!

— Καὶ ἂν θέλῃ κα-
νεὶς, ἐσυλλογίζετο, νὰ
ἐξηγνῇ τὰ τελευ-
ταῖα μυστήρια τῆς γηί-
νης σφαίρας, πρέπει
τάχα νὰ ὑπάγῃ εἰς
τὰς ἄκρας τοῦ ἄξονός
της, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ
τὰ τελευτάτα αὐτὰ μυσ-
τήρια;.. Διὰ τί, ἀντὶ
τέσων τρομερῶν κιν-
δύνων, ὑπὸ τὸν ὁ-

« Μία χεὶρ ἐπετέθη ἐπὶ τοῦ ὄμου του » (Σελ. 122, στήλ. 6.)

ρον να συναντήση κανείς προσηκόμενα τα ἴσως ἀνυπερβλήτα, διατί θά ἐπι- χεῖρει τήν κατάκτησιν τῶν δύο πόλεων;... Τί καλόν θά προέκυπτεν ἐκ τούτου;... Ἡ λύσις μερικῶν προβλημάτων τῆς Με- τεωρολογίας, τοῦ Ἡλεκτρισμοῦ, τοῦ γηγίνου Μαγνητισμοῦ... Τοῦτο ἀξίζει τόσον ὥστε νά προστίθενται ἐκάστοτε τό- σα ὀνόματα εἰς τοὺς νεκροὺς, εἰς τὰ θύ- ματα τοῦ ἀρκιτικοῦ καὶ τοῦ ἀνταρκτικοῦ πόλου;... Δὲν θά ἦτο ἀρά γε ὠρελι- μώτερον, σκοπιμώτερον, περιεργότερον, ἀντὶ νά διασχίσῃ κανεὶς τὰς πολιτικὰς θαλάσσας, νά ἐξερευνήσῃ τὰς ἀπείρους ἐκτάσεις τῶν θαλάσσιων, νά κατανη- κήσῃ τὴν ἀπροσπέλαστον αὐτῶν ἀγριό- τητα;... Πῶς; νά ὑπάρχουν τοιαῦτα εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ κανεὶς ἐξερευνητὴς νά μὴ συλλογισθῇ ὡς τώρα νά τα κατα- στήσῃ πεδίοι ἀνακαλύψεων, νά μὴ λά- βῃ τὸ θάρρος νά διασχίσῃ τὸ ἀγνωστον τοῦτο;... Κανεὶς νά μὴ ἀποσπάσῃ ἀκόμη ἀπὸ τὰ δένδρα αὐτὰ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τῶν, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ἔβλη- νες ἀπὸ τὰς γηραιὰς ὀφθαλμοὺς τῆς Δωδώνης;... Καὶ δὲν εἶχον δίκαιον οἱ μυθολόγοι νά φαντάζωνται κατοικοῦμενα τὰ δάση τῶν ἀπὸ πάνας, ἀπὸ σατύρους, ἀπὸ δρυάδας ἀπὸ ἀμαδρυάδας, ἀπὸ νύμφας πικνοει- δεῖς;... Ἄλλως τε, ἐνθυμούμενός τις τὰ συμπεράσματα τῆς νεωτέρας ἐπι- στήμης, δὲν δύναται νά παραδεχθῇ ὅτι εἰς τὰ ἀπέραντα αὐτὰ δάση κατοικοῦν ἄλλα, νέα, ἀγνωστα ὄντα, κατάλληλα διὰ νά ζοῦν εἰς τοιαῦτα μέρη;... Μή- πως, κατὰ τὴν δρυϊδικὴν ἐποχὴν, ἡ πέ- ραν τῶν Ἀλπεῶν Γαλατία δὲν περιεῖχε λαοὺς ἡμιαγρίους, Κέλτας, Γερμανοὺς, ἐκατοντάδας φυλῶν, ἐκατοντάδας πό- λεων καὶ χωρίων, ἐχόντων ἰδιαιτέρα ὅλας ἥθῃ καὶ ἔθιμα, εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν θαλάσσιων ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ ρω- μαϊκὴ παντοδυναμία δὲν κατέρωθεως χω- ρὶς μεγάλους κόπους νά ἐκδιόσῃ τὰ ὅρια;...

Τοιαῦτα ἐτυλλογίζετο ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Καὶ ἀκριβῶς περὶ τῶν χωρῶν τούτων τῆς ἱσημερινῆς Ἀφρικῆς, μήπως δὲν ἐ- θρυλλεῖτο ὅτι ἐκρυπτον ὄντα κατώτερα τοῦ ἀνθρώπου, ὄντα σχεδὸν μυθολογικά;... Μήπως τὸ δάσος ἐκεῖνο τοῦ Οὐμ- πάγης δὲν ἐγεγινίαζε πρὸς ἀνατολὰς με- τὰς χώρας τὰς ἐξερευνηθείσας ὑπὸ τοῦ Σβάινφουρτ καὶ τοῦ Ζούνκερ, μετὰ τὴν πα- τριδα τῶν Νιάμ-Νιάμ, τῶν κερκοφόρων αὐτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν, —εἶνε ἀληθές,— οὔτε ἴχνη οὐράς;... Μήπως ὁ Ἑρρίκος Στάνλεϋ εἰς τὰς πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἰτουρή χώρας δὲν συνήντησε πυγμαίους μετὰ ἀνάστημα χα- μηλότερον τοῦ ἐνὸς μέτρου, μετὰ δέρμα λεπτὸν καὶ στιλπνόν, μετὰ μεγάλους καὶ ὠραίους ὀφθαλμούς; Καὶ μήπως ὁ Ἀγ-

γλος ἐρακπόστολος Ἀλβέρτος Λάϊδ δὲν μὲν βελτιώνει ὅτι τοιοῦτοι πυγμαῖοι Βαμ- βούστοι κατοικοῦν περὶ τοὺς δεκακισχι- λίους μεταξὺ Οὐγγάνδα καὶ Καβίνδα, ἐ- πάνω εἰς τοὺς κλάδους τῶν ὑψηλῶν δένδρων, ὡς πίθηκοι, ἔχοντες καὶ ἕνα ἀρχηγόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπετάσσοντο περὶ ἡμίονοι;... Μήπως εἰς τὰ δάση τοῦ Ντουκουρμπάκα, ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸν Ἰποτον, δὲν ἐπέρασε πέντε χωρία, ἐγ- καταλείψεντα τὴν προτερὰν ἀπὸ τοὺς πυγμαίους τῶν κατοίκους;... Μήπως δὲν συνήντησε τοὺς Οὐαμπούττους ἐ- κείνους, καὶ τοὺς Βατίνας, καὶ τοὺς Ἀκκας, καὶ τοὺς Βαζουγκόνους, τὸ ἀ- νάστημα τῶν ἐποίων δὲν ὑπερέβαινε τὰ ἑκατὸν τριάκοντα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, τὸ δὲ βάρος τὰ τεσσαράκοντα χιλιό- γραμμὰ;... καὶ μερικῶν μάλιστα τὸ ὕψος δὲν ἦτο μόλις ἐνενήκοντα δύο ἑκα- τοστῶν; Καὶ ἐν τούτοις αἱ φυλαὶ αὗται δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον εὐφυεῖς, δραστή- ριαι, ἐργατικάι, φιλοπόλεμοι, φοβεραὶ μετὰ μικρά των ὄπλα εἰς ζῆλον καὶ εἰς ἀν- θρώπων, ἀπὸ ἄλλας φυλάς, ἐνέπνεον δὲ τὸν αὐτὸν φέρον εἰς τοὺς ἀγροτικούς πληθυσμούς τῶν χωρῶν τοῦ Ἄνω Νεί- λου;...

Οὕτω, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν φαν- τασίαν του, ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ νέου, ἀπὸ τὴν δίψαν τοῦ παραδόξου, ἐπέμενε νά πιστεύῃ ὅτι τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγ- κη θά περιέκλειεν ἀνθρωπίνους τύπους ἀγνώστους, τῶν ἐποίων οἱ ἐθνογράφοι οὐτε κἀν θά ἐπίστευον τὴν ὑπαρξίν!

Καὶ διατί ὅχι ἀνθρώπινα πλάσματα μ' ἕνα μόνον ὀφθαλμόν, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Κύκλωπες, ἢ μετὰ ῥίνα μακρὰν ἐν εἴδει προδοσιλίδος, ἐκ τῆς ὁποίας θά ἠδύνατό τις νά τα κατατάξῃ, ἂν ὅχι εἰς τὰ πα- χύδεσμα, τοῦλάχιστον εἰς τὴν οἰκογέ- νειαν τῶν προδοσιλοφόρων;

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ ἦτο βυθισμένος εἰς ἐπιστημονικο-φανταστικούς ρεμβασμούς. λησμονῶν ὅτι ἦτο καὶ φρουρὸς τῶν συν- τρώφων του, καὶ παραμελῶν κάπως τὸ καθήκον του... Ὁ ἐχθρὸς θά ἐπλησία- ζε χωρὶς νά ἐννοηθῇ ἐγκαίρως, ὥστε νά ἐξυπνήσουν ὁ Κάμης καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ νά προσθάσουν νά τεθοῦν εἰς ἄμυναν...

Μία χεὶρ ἐπατέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του. —Τί;... πῶς;... ἔκαμιν ἀναπη- δῶν.

—Ἐγὼ εἶμαι, τῷ εἶπεν ὁ σύντροφός του, καὶ μὴ με πέρνεις διὰ κανένα ἄγριον τοῦ Οὐμπάγης!... Τίποτε ὑποπτον;

—Τίποτε...

Ἦνεν ἡ ὥρα ποῦ ὀφείλεις, κατὰ τὴν συμφωνίαν μας, νά ὑπάγῃς νά κοιμηθῇς, ἀγαπητέ μου Μὰξ...

—Ἐστω, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἀλλὰ θά παρεξενευσθῶ πολὺ ἂν τὰ ὄνειρα, ποῦ θά ἴδω κοιμώμενος, θάξίζουσιν ὅσον αὐτὰ που ἐπλάσα γρηγορῶν...

Τὸ πρῶτον ἡμίση τῆς νυκτὸς ταύτης δὲν διαταράχθη διόλου, καὶ τὸ δεύτερον ἐπίσης, ὅταν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἀντικατέ- στησε τὸν Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ ὅταν ὁ Κάμης ἀντικατέστησε τὸν Τζὼν Κόρτ. (*Ἐπετα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Τὸ παιδάκι μόλις τὰ ματάκια ἀνοίξῃ, μετὰ ὅσον γέλιο κάνει γιὰ νά ἐγγίῃ τὸ βουδὸ μικράκι που ζωγραφιστὸ πάντα ἐαπλωμένο, πάντα γελαστὸ λὲς πῶς το κυττάζει.

Καὶ τοῦ λείει λόγια σὲ δική του γλῶσσα ἑστὴ μαμμά, ποῦ ἔξερει, ποῦ θά ποῦνε τόσα- μὰ βουδὸ τὸ ἄλλο τὸ ζωγραφιστὸ, πάντα ἐαπλωμένο, πάντα γελαστὸ μόνο το κυττάζει.

Κι' ἅμα τὸ μακρύνουν, καὶ το φέρουν πέρα πάλι ἐξωφονίζει κ' ἡ καλὴ μητέρα τὸ ξαναπηγαίνει ἑστὸ ζωγραφιστὸ, ποῦνε ἐαπλωμένο, ποῦνε γελαστὸ κι' ὅλο το κυττάζει.

Τὰ πολλά τὰ χρώματα ὅλο το τραβοῦνε, κι' ἅμα μεγαλώσῃ τότε θά του ποῦνε ποῖος ὁ πρῶτος φίλος! Τὸ ζωγραφιστὸ ποῦνε ἐαπλωμένο, ποῦνε γελαστὸ, ποῦ ὅλο μας κυττάζει.

[Ἀπὸ τὰς ἑξαμῦναις τῆς Κόρης μου]

ΦΑΚ

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Περὶ τῶν ἀδελφῶν του :

«Ὅσους περισσοτέρους ἀδελφούς ἔχεις, τόσον καλλίτερον διὰ σέ. Ποτὲ δὲν εὐρή- κα ἐγὼ εἰς τὴν ζωὴν μου φίλους καλ- λιτέρους ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου»

* * *

Περὶ τοῦ γένους του :

«Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἀπὸ τὴν οἰκογέ- νειάν μου καὶ ἄλλοι ἐξοχασαν εἰς τὸ ἀξι- ὠμα τοῦ ναυάρχου. Ἀλλὰ τί με μέλει διὰ τὸ γένος μου; Ὁ Δαυὶδ ἔβασκε πρό- βατα, καὶ ἐγὼ εἶμαι δούλος τοῦ ἰδίου Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνύψωσεν ἐκεῖνον εἰς τὸν θρόνον.»

* * *

Περὶ τῆς συνετελέσεώς του μετὰ τοὺς Βασιλεῖς καὶ Μεγιστᾶνας, πρὸς τοὺς ὁ- ποίους ἐξέθετο τὰ σχέδιά του :

«Συλλογίζόμενος τί ἤμην, ἡθελονόμην ταπεινωσιν' ἀλλὰ στοχαζόμενος τί εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου, ἡθελονόμην ὅτι ἤμην ἴσος μετὰ τοὺς βασιλεῖς. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἐαυτοῦ μου· ἐγὼ ἤμην τὸ ὄρ- γανον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξῃ ὁ Ὑψιστος, διὰ νά ἐκτελέσῃ τὴν μεγάλην του ἀπό- φασιν»

* — * *

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΛΛΟ ΑΚΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΡΥΝΕΣΘΕ νὰ σας ἐμιλοῦν δύο φο- ρὰς διὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα; Κ' ἐ- γὼ βαρύνομαι. Μὴ δις ἐπὶ τὸ αὐτό, ἐλεγον καὶ οἱ Λατῖνοι, (non bis in idem.) Ἀλλ' ὅταν ἕνα

πρᾶγμα ἐμεινεν ἡμι- τελὲς τὴν πρώτην φο- ράν, ἀναγκάζεται κα- νεὶς νὰ ἐπανέλθῃ. Αὐ- τὸ μὰς συμβαίνει σή- μερον. Εἰς τὴν πρυη- γουμένην μας συνάν- τησιν σὰς ὤμιλησα περὶ τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων τῶν κακο- κογραμμένων, τῶν μουτζουρωμένων, τῶν ἐλεεινῶν, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν ἀμέ- λειαν καὶ περιφρόνησιν. Σήμερον θὰ σας ὀμιλήσω διὰ τὸ ἄλλο ἄκρον : διὰ τὰς ἐπιστολάς τὰς πολὺ- πολὺ ἐπιτετηθευμέ- νας, τὰς παραφορτωμένας, αἱ ὁποῖαι μαρ- τυροῦν βεβαίως ὑπερβολικὴν φροντίδα, ἀλλὰ προδίδουν καὶ ἐλαφρότητα καὶ ἀ- καλαισθησίαν.

Διὰ νὰ σας κάμω νὰ μ' ἐννοήσετε καλ- λίτερα, θὰ σας περιγράψω μίαν ἐπιστο- λὴν που ἔσται ὅψις μου. Καὶ αὕτη εἶνε γυναικεία, νεανική, ἀλλ' ἀποπνεῖ ἐν βαρὺ ἄρωμα μόσχου, τὸ ὁποῖον δὲν ται- ριάζει καθόλου εἰς τὴν νεαράν καὶ σε- μνὴν κόρην, ἢ ὁποία τὴν ἔγραψε. Τὸ χαρτί τῆς εἶνε ῥοδίον πλουμιστόν, ἔχει δὲ μίαν μεγάλην ζωγραφίαν, μετὰ πολλὰ χρώματα, μετὰ πολλὰ χρυσάρια καὶ μετὰ πολ- λα κεντήματα, ἢ ὁποία πιάνει ὀλόκλη- ρον σχεδὸν τὴν πρώτην σελίδα, καθιστᾷ δὲ ἄχρηστον καὶ τὴν δευτέραν, διότι ἡ εἰ- κὼν εἶνε ἀνακουφωτή, καὶ τὰ κεντήματα περνοῦν ἀπὸ πίσω. Εἶνε γραμμένη μετὰ τόσῳ ποικίλῃ καὶ ἐπιμελημένῃ καλλι- γραφίαν, ὥστε βλέπετε ἀμέσως, ὅτι ἡ ἐπιστολογράφος ἐξώδυσεν ὥρας ὀλοκλή- ρους δι' αὐτὸ τὸ γράμμα. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν χαρακτήρων, ἀπὸ τῶν γοθικῶν με- χρὶ τῶν κυρτῶν, ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν διὰ νὰ ποτελεσθῇ τὸ γραφικόν αὐτὸ καλ- λιτέχνημα. Τὸ μελάνι εἶνε ἰσχυρὸν, ἀλλ' ἔγινε χρῆσις καὶ κοκκίνου διὰ μερικά κεφαλαῖα γράμματα, πελώρια καὶ κατα- στόλιστα μετὰ ζίφρες χιλιῶν εἰδῶν. Ἡ ζίφρες δὲν λείπουν καὶ ἀπὸ τὸ κεῖμενον, καὶ οὐτε μία οὐρὰ ὑπάρχει τοῦ μὲ, τοῦ ρῶ, ἢ τοῦ λάμβδα, ἢ ὁποία νὰ μὴ ἐλίσσεται κάτω ὡς οὐρὰ ὄφως. Ἀλλὰ καὶ τὰ δέλ- τα ἐπάνω καὶ τὰ θήτα καὶ τὰ ταῦ, ἐ- κτείνονται καὶ συμπλέκονται ὡς οἱ κλά-

δοι παρθένου δάσους. Καὶ θά το πιστεύ- σετε; Ἀπὸ τὴν πολλὴν καλλιγραφίαν, ἡ ἐπιστολὴ καταντᾷ δυσανάγνωστος! Ἀλλὰ δὲν σας ἔλεγα, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ ἄλλο ἄκρον : Καὶ καθὼς γνωρίζετε τὰ ἄκρα πάντοτε συναντῶνται.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐπι- στολὴν. Παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω, ὅ- τι εἶνε καὶ εἰκονογραφημένη. Δὲν ἐννοῶ μόνον τὴν τυπωμένην εἰκόνα τῆς πρώτης σελίδος, διότι ἡ ἐπιστολογράφος ἔκρινε καλὸν νὰ προσθέσῃ καὶ ἄλλας, ἐξωγράφι- σε λοιπὸν μετὰ τὸ χέρι τῆς εἰς τὰ περιθώ- ρια πουλάκια, ἀνθάκια, καρδάκια, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκόλλησε καὶ μίαν χαλκομνην! Καὶ ὁ φάκελος ἀντοξίος τῆς ἐπιστολῆς: Ἐπίσης εἰκονογραφημένος, ἐπίσης καλ- λιγραφημένος μετὰ δύο χρώματα, ἐπίσης παραφορτωμένος.

Τὸ ἄλλο εἰμποροῦν νὰ μαρτυροῦν αὐ- τὰ, παρὰ ἐλεῖψιν ἀνατροφῆς; Ἄν εἶχε καλὴν ἀνατροφήν ἡ ἐπιστολογράφος, θά εἶχε καὶ τὴν στοιχειώδη καλαισθησίαν, καὶ θά ἤξευρεν ὅτι ἡ ὑπερβολὴ εἰς ὅλα εἶνε γελοία. Θά ἤξευρεν ἀκόμη, ὅτι ἡ ἀπλότης εἶνε ἡ μεγαλύτερα κομψότης καὶ πολυτέλεια. Ἄν εἶχε καλὴν ἀνατρο- φήν, θά εἶχε καὶ τὴν στοιχειώδη εὐπρέ- πειαν, καὶ θά ἐγνώριζεν ὅτι μία ἐπιστο- λή, πρέπει νὰ εἶνε ἐπιστολὴ καὶ τίποτε ἄλλο, δηλαδή οὔτε τετράδιον, καλλιγρα- φίας, οὔτε δεῖγμα ἰχνογραφίας, οὔτε μυ- ρωπιλῶν, οὔτε λεύκωμα χαλκομνη- νῶν...

Βλέπετε λοιπόν, ὅτι ὁ καλὸς ἐπιστο- λογράφος πρέπει νὰ πορεύῃ καὶ τὰ δύο ἄκρα, καὶ τὴν ὑπερβολικὴν ἀμέλειαν καὶ τὴν ὑπερβολικὴν φροντίδα. Εὐτυχῶς ἡ συλλογὴ τῶν ἐπιστολῶν τῆς Διαπλάσε- ως, ἔχει πολλὰς, πλείστας, εἰς τὰς ὁ- ποίας εἰμπορεῖ νὰ σταματήσῃ κανεὶς εὐ- χαρίστως. Αὐταὶ ἐλκύουσιν τὸ βλέμμα διὰ τοῦ ὠραίου ἐξωτερικοῦ των. Τὸ κατ' ἐμέ, προτιμῶ τὰς ἐπιστολάς ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι εἶνε γραμμέναι εἰς ὠραῖον χαρ- τί, αὐστηρὰ καλαισθησίας αἱ ὁποῖαι εἶ- νε μυρωμένη ἐλαφρότητα ἢ καὶ διόλου, —διότι ἡ καλλιτέρα μυρωδιά, καθὼς εἶπε κάποιος, εἶνε νὰ μὴ μυρίζῃ κανεὶς τίποτε, — αἱ ὁποῖαι εἶνε καλλιγραμμέ- ναι χωρὶς γελοίας ὑπερβολάς, καὶ εὐ- ἀνάγνωστοι χωρὶς ἐπιτηδεύειν, καὶ αἱ ὁποῖαι ὡς μόνον κόσμημα φέρουν τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράφοντος τυπωμένον μετὰ ὠραῖα γράμματα, ἢ τοῦλάχιστον τὸ μο- νόγραμμα τοῦ ἀπλοῦ καὶ κομψόν.

Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον νὰ μαρτυρῇ περισσό- τερον ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν περὶ τοῦ χα- ρακτῆρος, τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς καλαι- σθησίας τοῦ γράφοντος. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσέχωμεν πάρα πολὺ ὅταν γράφω- μεν, προπάντων πρὸς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν μας γνωρίζουν, καὶ οἱ ὁποῖοι μόνον ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν μας θά μας

γνωρίσουν. Καὶ ἐξ ὧν σὰς εἶπα, ἐπέι- σθητε, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ οὐσία τοῦ περιεχομένου, ἀλλ' ὅτι καὶ ὁ ἐξωτερικὸς τύπος τῆς ἐπιστολῆς πρέπει νὰ εἶνε ἄ- μεμπτος.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Εἰς τὴν ΖΟΥΛΟΥΑΝΔΗΝ

Τρεῖς ταξιδιώται διηυθύνοντο πρὸς τὸν Τουγγέλαν, εἰς τὰ νοτιοανατολικά τῆς Λαϊδουσιθ.

Οἱ ἵπποι των, σκεπασμένοι ἀπὸ ἀφροὺς καὶ ἀπὸ σκόνην, ἐφαίνοντο ἐξηντηγμέ- νοι. Οἱ ταξιδιώται ἦσαν σιωπηλοί.

Πρὸ μίᾳς ἐβδομάδος ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὸ Παρδεκοπ, ἡ Μίς Φλώρυ, ὁ Γκὺ Λακὼς καὶ ὁ Μπαμποῦ, εἶχον ἐξερευνήσῃ ἄνευ ἀποτελέσματος τὰ περίχωρα τοῦ δατυλλίου, ὅπου εἶχον ἀπαχθῇ τὰ κο- ράσια.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνακαλυφθοῦν τὰ ἴχνη των, διότι ἡ σκόνη, τὴν ὁποίαν εἶχε σηκώσῃ ὁ ἄνεμος, τὰ εἶχεν ἐξαλείψῃ.

— Κατ' εὐθείαν εἰς τοῦ Σελεέσκου, εἶχεν εἰπῇ ὁ Μπαμποῦ.

Ἐξηκολούθησαν νὰ διευθύνωνται νο- τιοδυτικῶς, μετὰ σκοπὸν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Λαϊδουσιθ, διὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὸν κύριον Ρίσιικ καὶ τὸν κύριον Λακὼς. Ἀλλὰ τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον διηύθυ- ναν οὗτοι, δὲν εὐρίσκειτο πλέον ἐδῶ. Τό- τε οἱ ταξιδιώται μας διηυθύνθησαν πρὸς τὸν Τουγγέλαν, τὸν ποταμὸν ὁ ὁποῖος ἀπο- τελεῖ τὰ νότια καὶ τὰ δυτικὰ σύνορα τῆς Ζουλουλάνδης.

Ἄν τὰ πρᾶγματα ἦσαν ὀμνὰ, θά ἤρκει ἡμίσεια ἡμέρα διὰ νὰ μετοβῇ τις σιδηροδρομικῶς ἀπὸ τὸ Παρδεκοπ εἰς τὰ σύνορα τῆς Ζουλουλάνδης. Τώρα ὅμως μετὰ τὸν πόλεμον, αἱ ἀμαξοστοιχίαι δὲν ἐκυκλοφοροῦν πλέον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, διότι αἱ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ εἶχον καταστραφῇ.

Ἐκτὸς τούτου, οἱ ταξιδιώται ἠναγκά- ζοντο νὰ σταματοῦν εἰς πολλὰ μέρη, διότι οἱ Ἀγγλοὶ τοὺς ὑπέβαλλον εἰς ἀνάκρισιν, καὶ ἴσως δὲν θά τοὺς ἄφιναν νὰ περάσουν, ἂν ἡ Μίς Φλώρυ δὲν ἦτο Ἀγγλίς. Ὁ- πωςδὴ ποτὲ τὸ ταξιδίον ἐδράζονεν...

Ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζαν εἰς τὸ τέρμα, ἡ Μίς καὶ ὁ Γκὺ ἡσθάνοντο τοὺς φόβους τῶν διπλοασιζόμενων.

Παρὰ τὴν πεποθησιν τῆς Γουίλελμί- νας, ἡ Εἰρηνοῦλα καὶ ἡ Λενέττα ἤμπο- ροῦσε νὰ μὴ εὐρίσκωνται εἰς τὴν Ζουλου- λάνδην ὁ ληστής, ὁ κλέπτης, ἡμποροῦσε νὰ ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν Σελεέσκον.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι εὐρί- σκοντο ἐκεῖ ὅπου ἐπήγαγιναν νὰ τὰς εὐ-

ρουν οι σωτήρες των, θα ήτο άρα γε εύκολον να τας πάρουν, να τας άπελευθερώσουν ;

Βυθισμένοι εις τας σκέψεις των, ή Μίς και ό Γκύ δέν έβλεπον τίποτε από τό τριγύρω τοπίον.

Πρό μιας ήδη ώρας, τό τοπίον είχεν αλλάξει έντελώς.

Τας μεγάλας έρήμους πεδιάδας, τας οποίας μόλις έστιζαν έδω κ' έκει ισχνά δενδρύλλια και έξοχικά σπιτάκια λευκά, χαμηλά, πτωχικά, διεδέχθη χώρα με πλουσίαν και άφθονον βλάστησιν.

Και ή χώρα αύτη ήτο ποικιλωτάτη. Άλλου κοιλάδες εύφοροι, φυτευμένοι με

Κάθε στιγμήν, ό καλπασμός των έπων έτρεπεν εις φυγήν μεγάλους όφεις και βδελυράς σαύρας, αι οποiai ήσαν έξηπλωμένοι ήδυπαθώς εις τα άκρα του δρόμου και έξεσταίνοντο εις τόν ήλιον.

Η δυστυχής παιδαγωγός, τής οποίας τό μικρότερον έλάττωμα δέν ήτο ή δειλία, με μεγάλον κόπον κατέπνιγε κραυγάς τρόμου.

Ο ήλιος έδυεν.

Αποτόμως, δροσερά αύρα διεδέχθη τόν καύτωνα τής ήμέρας.

Μετ' όλίγον άνήφθησαν οι άστέρες.

Ο άστερισμός του Νοτίου Σταυρού έλαμψε με αϊγλην άπαράμιλλον.

Οι Μαύροι είχον γίνη άφαντοι. Έξηνητλημένοι, οι έπποι έπροχώρουν με βραδυ βήμα, διασχίζοντες εις τήν διάβασιν των τα περι-

κτερεύουσιν και θάναπαυθουν από τούς κόπους, πριν νάρχισουν πάλιν τας έρεύνας των.

Τό γεύμα, άποτελούμενον από ένα πελώριον ιχθύν με ούραν κροκοδείλου, άγρευθέντα εις τόν Τουγέλαν, έτελείωσε γρήγορα.

Τό μόνον δωμάτιον, τό όποϊον ό σταθμάρχης ήμπόρεσε να προσφέρη εις τούς ταξειδιώτας, ήτο έντελώς κενόν από έπιπλα, και τό χώμα του πατώματος δέν έσκεπαζαν ούτε σανίδες, ούτε πλάκες.

Οι ταξειδιώται ήπλωσαν κάτω τας γούνας των και κατεκλίθησαν.

Καθαρές και άρωματωδής άήρ έφθανεν άπέξω έλευθέρως, διερχόμενος από τό παράθυρον, του όποϊου όλα τα γυαλιά ήσαν σπασμένα.

Τό ώραϊον εκείνο άργυρόχρουν φώς, χαρακτηριστικόν των νυκτών τής Νοτίου Αφρικής εφώτιζε τό ταπεινόν δωμάτιον. Αλλά χωρίς να φοβούνται, χωρίς να τους μέλη άν θα έπροδίδετο ή παρουσία των, κάτι μεγάλοι ποντικοί έπηγαίνερχοντο, κ' έτρωγάλλιζαν τας γούνας, και έπετιθεντο κατά των ύποδημάτων και των φορεμάτων των ταξειδιωτών, πειναλέοι και άφοβοι. . .

Η Μίς Φλώρυ ήτο ήμιθανής από τόν φόβον της. Αλλ' άκόμη περισσότερον έφοβήθη, — είμπορούμεν μάλιστα να είπωμεν ότι δέν ήτο πλέον ήμιθανής, αλλά κατά τα τρία τέταρτα νεκρωμένη, — όταν έσήκωσε τα μάτια και είδε δύο μεγάλους όφεις, κρεμασμένους από τήν ούραν εις ένα άξεστον κλάδον δένδρου, ό έποϊος έχρησίμευεν ως κρεμαστήρι. . .

Έστάθη όμως ικανή να συγκρατήσχη τήν κραυγήν του τρόμου, τήν όποιαν ήτοιμάζοντο ναφίσουν τα χείλη της. Έσηκώθη, έτρεξε, καταπατήσασα δύο-τρεις ποντικούς, έφθασεν εις τήν θύραν και δέν έσταμάτησε παρά όταν εύρέθη έξω, εις τό ύπαιθρον.

Έδω έπέρασε τήν νύκτα, στηριζομένη εις τόν βραχίονα του Γκύ, και περιπατούσα άπέναντι του έπικινδύνου οικίσκου. . .

Αμα έφεξεν, οι ταξειδιώται ήτοιμάσθησαν ναναχωρήσουν. Κατά συμβουλήν του Μπαμπού, έπρεπε ναφίσουν τούς έππους των εις τόν σταθμόν και να έξακολουθήσουν τόν δρόμον των πεζή, διά να μη έγείρουν ύπονοίας εις χώραν όλίγον συγναζομένην υπό Ευρωπαίων.

Η άπελευθέρωσις των παιδιών δέν υπήρχεν έλπίς να επιτύχη, παρά με δόλον, με τέχνασμα.

Ο Κάφρος εκάμπτετο υπό τό βάρος του μεγάλου εκείνου δέματος, εις τό όποϊον είχε βάλη τόσον πολλά και παράξενα πράγματα. . . Αλλ' άντι να παραπονήται, άπεναντίας έθώπευεν από καιρού εις καιρόν τό φορτίον του με βλέμματα άγάπης, ή τό έχάιδευε με τό χέρι του

ώς να ήτο φίλος πιστός, από τόν όποϊον έπερίμενε μεγάλας εκδουλεύσεις.

Η Μίς και ό Γκύ έπεριπατούσαν σιωπηλοί. Αι σκέψεις των ήσαν τόσον θλιβεραί και άπαισιόδοξοι, ώστε δέν έτολμούσαν να τας ανταλλάξουν. . .

Δέν έπρόσεχαν εις τίποτε, ούτε εις τήν έσπευσμένην φυγήν των έρπετών, τα όποια έσύροντο εις τήν χλόην, τήν ύγρην εκ τής δρόσου.

Έπροχώρησαν αρκετά.

Έξαφνα ή Μίς εξέδαλε κραυγήν πόνου. Οι δύο σύντροφοί της έγύρισαν άμέσως.

Βυθισμένη εις τας θλιβεράς της σκέψεις, ή Αγγλίς δέν έφρόντιζεν ούτε καν ναπαρκύνη τούς χαμηλούς κλάδους, όταν έφραττον τόν δρόμον της. . . Μακρά άμυχή τής αίμάτονε τό πρόσωπον, και τα μαλλιά της είχαν πιασθή από τα άγκάθια. . .

Κυττάζετε εκεί ! έφώναξεν αϊφνης εν φ' οι σύντροφοί της κατεγίνοντο να τήν έλευθερώσουν.

Και έδειξε με τό δάκτυλον ένα των κλάδων, οι έποϊοί της είχαν πληγώση τό πρόσωπον.

Ο Γκύ εκύτταξε προς τήν διευθύνσιν του δακτύλου, και είδεν ένα πράγμα στυγνόν, ως χρυσούν νόμισμα.

— Είνε μετάλλιον ! άνέκραξεν εκπληκτος όταν κατώρθωσε να τό πιάση.

Η Μίς άνετρίχιασεν.

— Αυτό είναι ! άνέκραξεν όταν ό Γκύ τής το έβαλεν εις τό χέρι. . . είνε τό φυλακτό που φορούσεν ή Είρηνούλα μου. . . τό γνωρίζω. . . να και τόνομά της επάνω !

Ητο τρώντι τό φυλακτόν τής Είρηνούλας, μικρός δίσκος επίχρυσος, φέρων τήν εικόνα τής Παναγίας και όπισθεν τό όνομα Εί ρ η ν η.

Η Μίς Φλώρυ το εκάλυψε με φιλήματα.

Τό εύρημα αύτό έστειλε μίαν άκτίνα έλπίδος και παρηγορίας εις τας καρδιάς των θεθλιμμένων όδοιπόρων.

— Ο Θεός ό ίδιος μάς οδηγεί, άφ' ου μάς αξίωσε να εύρωμεν τό μικρόν αύτό πράγμα, τό όποϊον μαρτυρεί ότι από έδω έπέρασαν τ' αγαπητά μας παιδιά ! είπεν ή Μίς, και άνύψωσεν εύγνώμονα βλέμματα προς τήν ούρανόν.

Οι ταξειδιώται εξηκολούθησαν τόν δρόμον των. Στηριζόμενοι ένθαρρυνόμενοι από τήν σκέψιν ότι τα παιδιά με τόν άρπαγά των έπέρασαν άσφαλώς από εκείνο τό μέρος, και ότι εύρίσκοντο εις τα ίχνη των, εξηκολούθησαν να διευθύνωνται προς τόν Τουγέλαν.

Ο Τουγέλας ήτο σχεδόν καθολοκληρήν ξηρός. Σχοίνοι πυκνοί εκάλυπτον τας όχθας του και μεταξύ των μεγάλων πετρών τής κοίτης του, τό όλίγον νερόν τό όποϊον άπέμενεν άκόμη, έσχημάτιζεν έδω κ' εκεί μικράς λίμνας και ρυάκια, σπινθηρίζοντα λαμπρώς υπό τόν ήλιον.

Πρώτα έπέρασεν ό Μπαμπού, πατών από πέτραν, εις πέτραν, με τό μαχαίρι 'στό χέρι.

Ο Κάφρος έσύστησεν εις τόν Γκύ και εις τήν Μίς να τον ακολουθήσουν πιστώς, να μη πατήσουν παρά όπου επάτησεν αύτός, εξ αίτίας των κροκοδείλων, οι όποιοι δέν έλειπαν από τας όχθας του ποταμού. . .

Η συμβουλή δέν ήτο περιττή. Ανάμεσα εις τούς schoinous, εφαινοντο έδω κ' εκεί σώματα τερατώδη, ακίνητα, χρώματος πρασίνου βαθέως, με στίγματα κίτρινα και μαύρα, όμοιάζοντα πολύ με κορμούς δένδρων.

Εις τό χάσμα των σιαγόνων οι όξεις και κοπτεροι δόντες έλαμπαν. . . οι πόδες εξέτειναν όνυχας φοβερούς ! αλλ' οι όφθαλμοί, οι συνήθως λάμποντες, εκάλυπτοντο τώρα από τό θολόν νέφος τής νάρκης, του ληθάργου.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

« Ο Θεός να σε φυλάττη, παιδί μου, είπεν ό Κροϋγερ. » (Σελίς 117, στήλη γ' .)

ζαχαροκάλαμον ! άλλου λοφίσκοι γραφικοί και καταπράσινοι ! άλλου σύσκια άλση φοινίκων, κάκτων γιγαντιαίων και βανανέων.

Πλήθος Κινέζων έκοπταν και έδεμάτιζαν τα ζαχαροκάλαμα, των όποιων τα φύλλα έπιπτον έπιχαρίτως, όμοια με μακράς κόμας λυτάς.

Έπειτα οι καλλιεργημένοι άγροί έπαυσαν. Και πάλιν τό τοπίον μετεβλήθη, κάθε ίχνος πολιτισμού εξέλειψεν. Ούτε δρόμοι εύθείς πλέον, ούτε σύρματα τηλεγραφικά. Στενά μόνον και έλικοειδή μονοπάτια, ανάμεσα από φοινίκας, κάκτους, άλλας και άλλα δένδρα παντοειδή.

Μέσα εις τήν πρασινάδα, έδω κ' εκεί, εφαινοντο καλύβαι από μπαμπού και από κλάδους φοινίκων.

Τέλος, οι κύριοι τής εύφόρου ταύτης άφρικανικής γωνίας, οι Μαύροι, έντελώς γυμνοί υπό τόν φλογερόν ήλιον, έπεριπατούσαν με ήσυχον βήμα, φορτωμένοι τα τόξα, τα βέλη και τα δόρατα του συνήθους όπλισμού των.

δινούμενα σμήνη των έντόμων, των όποιων ή πετσης έγέμιζε τόν άέρα από βόμβους άρμονικούς.

Αόριστα και μακρυνά εις τήν άρχήν ένεδυναμούντο όλονέν τα βραχνά αλλά παταγώδη κοάσματα των βατράχων, έρχόμενα τρόπον τινά εις προϋπάντησιν των ταξειδιωτών. Ητο ή θορυβώδης όρχήστρα του βάλτου.

Επί τέλους, μακρά άργυρά ταινία εφάνη στίλβουσα ως καθρέπτης, εις τό βάθος τής κοιλάδος. Ητο ό Τουγέλας ή α' ποταμός ό έμπνέων τήν φρίκην ! ως επωνομάσθη υπό των Ζουλου, ένθυμουμένων τας μάχας και τας σφαγές, αι όποιαι τοςάκις έβαψαν με άφθονον αίμα τας όχθας του.

Ο Μπαμπού έπισπεύδει τό βήμα των έππων, οι όποιοι, με μίαν εσχάτην προσπάθειαν, φθάνουν εις τόν ξύλινον εκείνον οικίσκον, ό όποϊος φαίνεται τελευταίος εις τα σύνορα του Ακρωτηρίου και τής Ζουλουλάνδης. Είνε ό ταχυδρομικός σταθμός, όπου οι ταξειδιώται θα διανυ-

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Μιά μέρα, ή Μαρία κατέβη εις τό περιβόλι.

Έκει που περιπατούσεν ήσυχα, αισθάνεται έξαφνα ένα πράγμα να τήν τραβά από τό φουστάνι. Τής εφάνη ότι τα μυτερά δόντια κάποιου θηρίου έχώθησαν εις τό φόρεμά της και τό έξέσχιζαν.

— Χριστούλη μου ! Παναγίτσα μου ! Μανούλα μου ! ξεφωνίζει. Ένας λύκος γυρεύει να με φάη ! . . . Νταντā, νταντā ! βοήθεια ! . . .

— Όχι, κυρία Μαρούλα. τής άποκρίνεται ή νταντā. Μονάχα ή τριανταφυλλιά σ' έπιασε με τάγκαθια της. Στάσου τώρα να σε ξεκαρφώσω, και μην είσαι έτοι φοβητοάρα, γιατί είνε ντροπή.

Παρακάτω, ή κυρία Τρομάρα βγάζει πάλι τες φωνές :

— Νταντā ! ένα φειδι ! ένα φειδι !

— Ψέμματα. . .

— Αλήθεια, σου λέω.

— Ποϋ είναι το ;

— Νά το ! κρύφτηκε σε μιā τρύπα του τοίχου.

— Μά τότε λοιπόν δέν θα ήταν μεγάλο.

— Καλὲ τί λὲς, νταντā ! Ήταν μεγαλύτερο από τόν μπαμπā, και είχε ένα στόμα σαν κροκοδείλος ! !

— Πω, πω ! μάνα μου ! . . . Πως εγλύτωσες ! Για να το ιδω κ' έγώ. . . Οϋ ! . . .

Και ξεύρετε τί ήταν αύτό τό τρομερό και φοβερό φειδι ; Μιά σαύρα ! Να και ή ούρίτσα της ποϋ φαίνεται 'στη σχισμάδα του τοίχου.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 118.)

«—Εγώ, λέγει ἡ Γεναιοδωρία, ἔκατοίκησα μὲ μίαν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ πατέρα καὶ ἀπὸ κόρη. Ὁ πατέρας ἦτο λοχαγός, ἡ κόρη, ἡ ὁποία πρὸς ὀλίγου εἶχε τελειώσῃ τὰς σπουδὰς τῆς, ἦτο τὸςον γλυκεῖα καὶ χαριτωμένη, ὥστε ἔλεγα ὅτι ὅ, ἡμουν εὐτυχῆς ἂν ἔμενα μαζὶ τῶν διὰ παντός. Ἐπειτα μὲ συνεκίνησε καὶ ἡ οἰκονομικὴ τῶν κατὰστασις ἡ ὁποία δὲν ἦτο διόλου ἀνθηρὰ, διότι ὁ λοχαγὸς δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν μισθὸν τοῦ. Μίαν ἡμέραν, ἡ Ἀνθή, — οὕτως ὠνομάζετο ἡ κόρη, — ἐστέκετο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐπείρμενε τὸν πατέρα τῆς. Μία γραῖα ρακένδυτος ἐπέρασεν ἀπὸ κάτω :

— Ἐλεημοσύνη, χριστιανοί ! κόμειτε ἐλεημοσύνη ! .. ἐθρηνολογοῦσεν.

Ἡ Ἀνθή παρακινήθη ἀπὸ ἐμὲ, τῆς ἔδωσεν ἀμέσως εἰκοσιπέντε δραχμάς, τὰς ὁποίας ἡ ζητιὰνα ἄρπαξε καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ εἰπῇ οὔτε εὐχαριστῶ... Μόλις ἔφυγεν αὐτὴ, νὰ ὁ πατέρας :

— Ὁ ψωμᾶς ἐστειλε τὸν λογαριασμόν. Ἀνθή μου, δός μου τὰς ἑκατὸ δραχμάς πού σου ἔδωσα τὸ πρῶτὸ νὰ μου φυλάξῃς.

— Δὲν μου ἔμειναν πάρα μόνον ἐβδομήντα πέντε, γιατί ἔδωσα εἰκοσιπέντε σὲ μιὰ πτωχή, πού μου ἔφάνη πολὺ δυστυχισμένη. . .

— Τί ! μὰ κόρη μου, ἐσὺ δὲν εἶσαι ἔσθ' αὐτῶς σου ! Δὲν ἐννοεῖς λοιπόν, ὅτι ἂν δίδῃς ἀπὸ εἰκοσιπέντε δραχμὰς σὲ κάθ' ἑκατὸν πτωχὸν ποὺ ἔρχεται, σὲ λίγο θὰ πεθάνωμε τῆς πείνας ; Ἐτσι σ' ἔμαθον ἔσθ' ὁ Παρθενωγαγεῖο ; . .

Ἡ Ἀνθή ἄρχισε τὰ κλάμματα. Ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐλυπήθη, καὶ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τῆς ἐπῆνε τὰ εὐγενῆ καὶ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα τῆς, τὴν ἐχάρη, τὴν ἐφίλησε καὶ . . . τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴ το ξανακάνῃ. Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο κάπως δύσκολον, ὅσον ἐγώ, ἡ Γεναιοδωρία, ἔμενα εἰς τὸ σπῆτι. Διότι ὅχι μόνον ἡ Ἀνθή το ἐξανήκαμε, καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν πατέρα τῆς νὰ συγχυθῇ καὶ νὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ὁ ἴδιος ὁ λοχαγὸς παρεσύρετο εἰς γεναιοδωρίας ἀνωτέρας τῶν πόρων τοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι γρήγορα τοὺς ἔλειπον τὰ χρήματα καὶ ἐπειδὴ ἡ πτώχεια φέρει γρίνια, τὰ μαλώματα ἦσαν συχνά. Ἀδύνατον πλέον νὰ σταθῇ ἐκεῖ μέσα ! Ἐφυγα λοιπόν καὶ ἐγώ, συλλογιζομένη ὅτι, ὅπου τὸ εἰσόδημα εἶνε μόνον διακόσια δραχμαὶ τὸν μῆνα, ἐκεῖ δὲν εἶνε βέβαια ἡ καταλληλότερα κατοικία δια τὴν Γεναιοδωρίαν !

Αἱ Ἀρεταὶ ἐφύθουσαν κάτι, ἡ δὲ Πρόνοια, στραφεῖσα πρὸς τὴν Δικαιοσύνην εἶπε : — Τώρα εἶνε ἡ σειρά σου. Ἐπι-

θυμῶ νὰ μάθω πῶς ἐπέρασες τοὺς δώδεκα αὐτοὺς μῆνας. Σὺ βέβαια δὲν θὰ ἐπροξένησες κανένα κακόν.

Ἡ Δικαιοσύνη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς.

«— Ἀλοῖμονον ! ἤρχισεν ὑπάρχουν μέρη ὅπου ἡ παρουσία μου δὲν εἶνε καὶ τὸςον ὠφέλιμος, ὅπως θὰ κρίνετε μετ' ὀλίγον καὶ σῆς. Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ ἐδῶ ἐπῆγα εἰς τὰς Ἰνδίας, καὶ ἐκεῖ ἔκατοίκησα μ' ἑνα Βραχμᾶνα. Μ' ἐστενωχῶρε πολὺ καὶ με κατέθλιβεν ἡ κοινωνικὴ διαίρεσις τῶν Ἰνδιῶν εἰς ἐλευθέρους καὶ εἰς δούλους. Δὲν ἤμποροῦσα νὰ ὑπερφέρω τὴν ἀθλίαν κατὰστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο οἱ δούλοι, οἱ Παρίαι, καὶ ἤρχισα νὰ ἐνεργῶ δια τοῦ Βραχμᾶνος μου πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν. Δυστυχῶς, οἱ ἄλλοι Βραχμᾶνες ἐξηγέρθησαν κατὰ τοῦ ἰδικοῦ μου, καὶ τὸ περιεργον εἶνε, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ Παρίαι τὸν ἐδλεπαν μὲ ὑποψίαν ! . . Τί δὲν ἤκουσα εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄδικον τόπον ! Μὲ εἶπαν Τρέλλαν, μὲ εἶπαν Ἀνοσιάν, μὲ εἶπαν Φιλοδοξίαν. Φρίττω καὶ νὰ το συλλογιζώμαι . . . Ἐπιτέλους κατεδίκασαν καὶ εἰς θάνατον τὸν δυστυχῆ Βραχμᾶνα, μὲ τὸν ὁποῖον συνέζων. Ἐκὰθ ζωντανός, ὡς βέβηλος καὶ ἱερόσυλος ! Τότε ἔφυγα μακρὰν ἀπογοητευμένη, ἀπηυδισμένη, ἀποροῦσα πῶς ἦτο δυνατόν ἐγώ, ἡ Δικαιοσύνη, νὰ παρξήγοῦμαι τὸςον καὶ νὰ προξενῶ τόσα κακά.»

Ἀμα ἐτελείωσεν ἡ διήγησις τῆς Δικαιοσύνης, ἔλαβε τὸν λόγον ἡ Ἐλεημοσύνη. «— Ἐγώ, εἶπεν, ἔκαμα ἐξ ἀρχῆς μίαν μεγάλην ἀνοσιάν. Μὲ ἔλκυσε τὸ γῆρας, καὶ ἐνόμισα ὅτι τὸ καλλίτερόν μου εἶχα νὰ κάμω, ἦτο νὰ συμμερισθῶ τὴν κατοικίαν μὲς γραίας πλουσίας Αὐτῇ δὲν εἶχε διόλου κρίσιν, καὶ ὅτι ἔκαμνε τὸ ἔκαμνεν ἐξ ἐνστικτοῦ. Καὶ τὸςον πολὺ τὴν ἐπιδράσῃ καὶ τῆς ἐπεβλήθη, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ὅλοι οἱ ὀνηροὶ καὶ οἱ μεθυστοὶ τῆς πόλεως ἐτρέφοντο ἀπὸ αὐτὴν. Τὰ οἰνοπωλεῖα ἦσαν πάντοτε γεμάτα . . . Ἐπὶ τέλους ἐνόησα ὅτι ἐγώ ἤμουν ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ, καὶ ἀπεφάσισα νὰ φύγω, ἐλπίζουσα ὅτι οὕτω τὸ κακὸν θὰ ἐδιορθώνετο. Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἀκριβῶς ἐνέσκηψεν εἰς τὴν πόλιν ἀνιδημία τυφῶν ἄλλ' εἶχα κάρη πλέον τὴν ἀπόφασίν μου καὶ ἔφυγα, ἐν ᾧ τῶρα ἡ παρουσία μου θάπείβαινε χρησιμωτέρα.»

Ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Φιλοξενίας, ἡ ὁποία εἶπεν :

«— Ἐγώ ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἑλλάδος, εὐρέθηκα εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰρλανδίας. Ἐπῆγα εἰς τὴν πρωτεύουσάν, τὸ Δουβλίον, καὶ ἐκατοίκησα μ' ἑνα κύριον πολὺ πλούσιον. Εἰς τὸ τέλος ὅμως τὸν ἄφησα πάμπωτον καὶ ἔφυγα, διότι δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὸ σπῆτι τοῦ θεοῦ οὐτε δι' ἐμὲ τὴν ἰδίαν.»

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μετὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας τῶν Σχημάτων τοὺς ὁποίους σῆς ἔδωσα εἰς προηγούμενον φύλλον, θὰ ἐξετάσωμεν σήμερον τὰ κυριώτερα τὰ ἐν χρήσει Σχημάτων ἐν συντόμῳ.

Κυθόλεξον.— Εἰς τὸ Κυθόλεξον ὁρίζονται καὶ καθέως πρέπει νὰ σχηματίζονται αἱ αὐτὰ λέξεις. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ Σχῆμα πρέπει νὰ πειραχθῇ ἀπὸ τὸςας λέξεις, ὅσα εἶνε τὰ στοιχεῖα τῆς πρώτης καὶ ἀπεναντίας ὅσαι εἶνε αἱ ζητούμενα λέξεις, τὰς θὰ εἶνε καὶ τὰ στοιχεῖα ἐκείνης διὰ τοῦτο, ὅταν προτείνωμεν πρὸς λύσιν Κυθόλεξον, συνήθως δὲν διαγράφωμεν τὸ Σχῆμα δι' ἀστερίσκων, — ὡς περὶ τὸν — ἀλλ' ὁρκοῦμεθα εἰς τὸν ὁρισμὸν ἐκείνης λέξεως, εἴτε περὶ αὐτῆς ἐμμέτρως. Παράδειγμα :

1.— Τροπὴ γλυκεῖα. Μ Ε Λ Ι
2.— Μέρους νοσῶδες. Λύσις : Ε Λ Ο Σ
3.— Ρῆμα. Λ Ο Υ Ω
4.— Ἐπίρρημα. Ι Σ Ω Σ
Ἀντὶ νὰ ὁρίσωμεν τὰς λέξεις τοῦ Κυθόλεξου, δυνάμεθα νὰ το σχηματίσωμεν ἑλλίπεις, σημειοῦντες τινὰ μόνον ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ δι' ἀστερίσκων. Οὕτω :

Ε Ε * *
Ε * * *
* * * Ω
* * Ω *

Κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς τρόπον μὲ τὸ Κυθόλεξον, σχηματίζονται καὶ διάφορα ἄλλα κανονικὰ Σχῆματα, παραδείγματος χάριν, ὁ Ρόμβος, τὸ Τρίγωνον, τὸ Παράλληλόγραμμον, τὸ Ὀρθογώνιον, κτλ. τῶν ὁποίων ἰδοὺ παραδείγματα :

(Ρόμβος) Ε (Τρίγωνον) Δ Θ Η Ν
Μ Υ Σ Θ Η Ρ Α
Μ Η Π Ω Σ Η Ρ Α
Ε Υ Π Ο Ρ Ο Σ Ν Α
Σ Ω Ρ Ο Σ Α
Σ

(Ὀρθογών.) Π Ε Ρ (Παράλληλόγρ.) Σ Η Κ Ο Σ
Ο Π Η Κ Α Λ Ω Σ
Σ Ο Σ Τ Ε Λ Ο Σ
Ο Χ Ι Φ Α Ν Ο Σ
Σ Η Σ Μ Ι Ν Ω Σ

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὰ δύο τελευταῖα, ἄλλαι λέξεις ἀναγινώσκονται καθέως καὶ ἄλλαι ὁρίζονται, διότι δὲν εἶνε δυνατόν ἀναγινώσκονται αἱ αὐταί.

Πυραμῖς.— Ἡ Πυραμῖς εἶνε τρόπον τινὰ μία μεσοστιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν λέξεων, αἱ ὁποῖαι τὴν σχηματίζουν, ἀποτελοῦν ἄλληλ λέξιν, ἀναγινωσκόμενην καθέως ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Παράδειγμα :

Ε Β Ε
Σ Ι Τ Ο Σ
Η Σ Ι Θ Δ Ο Σ
Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η
Ἐδῶ βλέπετε ὅτι ὁρίζονται ἀναγινώσκονται αἱ λέξεις : Ἐάν, Σῆτος, Ἡσίοδος, Παράσκειν, καθέως δὲ μόνον ἡ λέξις Βάτος.

Τὴν Πυραμίδα δυνάμεθα νὰ προτείνωμεν καὶ ἄνευ σχήματος ὁρίζοντες μόνον τὰς λέξεις τῆς, διότι ὁ λύτης γνωρίζει ὅτι ἡ πρώτη τῆς λέξις (ἐκτός τοῦ στοιχείου τῆς κορυφῆς) ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία γράμματα, ἡ δευτέρα ἀπὸ πέντε, ἡ τρίτη ἀπὸ ἑπτὰ, καὶ οὕτω καθέτης. Συνήθως ὅμως τὴν προτείνωμεν διὰ σχήματος καὶ ὁρισμοῦ ὡς ἐξῆς :

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν φυτὸν.
* + * = Σύνδεσμος.
* * + * * = Δημητριακὸς καρπός.
* * * + * * * = Ἀρχαῖος ποιητής.
* * * * + * * * * = Ἡμέρα.

Ἡ Πυραμῖς δὲν πρέπει νὰ ποτελεῖται ἀπὸ ὀλιγωτέρας τῶν τεσσάρων λέξεων (μὲ τὴν καθέτων πέντε) οὔτε ἀπὸ περισσοτέρας τῶν ἑξ, διότι

καταντῇ ἀνοικονόμητος. Εἴδη Πυραμίδος εἶνε :

α') τὸ Πυραμοειδές, τοῦ ὁποῦ αἱ λέξεις ἐν εἶνε μεγαλύνονται ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην κατὰ ἑξαιρέσει ὅπως εἰς τὴν πυραμίδα, ἀλλὰ δύνανται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ εἶνε ἰσομεγεθεῖς. Παράδειγμα :

Ο Χ Ι
Ε Ι Σ
Δ Λ Λ Ο Σ
Μ Ε Λ Ο Σ
Ε Ν Τ Ε Λ Η Σ
Μ Ι Τ Υ Λ Ο Σ
Ε Ρ Υ Σ Θ Ε Υ Σ

β') τὸ Ἀκανόνιστον, ἄθροισμα λέξεων, αἱ ὁποῖαι, μ' ἐν εἰσὸνδῇ τοῦ ἐκ τῶν στοιχείων τῶν (ἀρχικόν, τελικόν, μεσαῖον, τρίτον κτλ.) ἀποτελοῦν ἄλληλ λέξιν, ἀναγινωσκομένην καθέως. Παράδειγμα :

Ε Υ Β Ο Ι Α
Η Λ Ι Σ
Θ Ε Σ Σ Α Λ Ι Α
Δ Α Κ Ω Ν Ι Α
Φ Θ Ι Ω Τ Ι Σ
(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ ἴον πρὸς τὸν ἱατρὸν τοῦ :
— Κύριε ἱατρί, μή σας κακοφανῇ, παρακαλῶ, πού δὲν ἀρρώστισα τώρα τὸςον καιρῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κλάδου Μυστηρίου

Ἡ μήτηρ αὐστηρῶς :
— Σοὺ ἔδωσα ἑνα πορτοκάλι νὰ το μοιρασθῇς. Σὺ, Γεώργε, μὲ ὑπεσχέθης νὰ μὴ φάγῃς τὸ μεριδίον σου πρὸ τοῦ φαγητοῦ, καθὼς καὶ ἡ Μαριέττα. Γιατί μ' ἐγελάσατε ;

— Μὰ ὅχι, μαμμά, ἀπαντᾷ ὁ Γεώργιος θαρραλέως, ἐγὼ ἔφαγα τὸ μερίδιον τῆς Μαριέττας καὶ ἐκείνη τὸ δικό μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀταξίου Ρόδου

Πόσων γρονθῶν εἶσαι, Ἰάκη ;
— Ὅκτω ἑπὶ.
— Πῶς ; πέρυσι ἦσαν ἑξ, καὶ φέτος ἔγινες ὑπὸ ;
— Μὰ ὁ φετεινὸς χρόνος εἶνε δισεκτος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀταξίου Ρόδου

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζωφῆς Ὑπαφῆς

κατωτέρω ἐπιστολὴν τῆς ἀγνώστου γυναικὸς μικρᾶς Ἀννας. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶνε τὸςον εὐχλωτος ἐν τῇ παιδικῇ τῆς ἀρεσίᾳ, καὶ τὸςον συγκινητικὴ, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν συνοδεύσω μὲ σχόλια. Εἶμαι βεβαία ὅτι οἱ φίλοι μου θὰ συγκινηθοῦν βαθύτατα καὶ θὰ προσφέρουν τὴν δεκάραν τῶν διὰ τὰ πτωχὰ παιδικὰ τοῦ Φροντιστηρίου τῶν Νηπιῶν.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ τῆς μικρᾶς Ἀννας.

« Τὸ κοριτσάκι τῆς κυρίας Κερκλά, πού εἶνε εἰς τὸ σχολεῖο τῆς κυρίας Μάσσωνος, μὲ εἶπε, ὅτι ἡ καλὴ τῆς δασκάλᾳ εἶπε εἰς ἑα τὰ παιδιὰ, ἂν θέλουν, νὰ πηγαίνουν καθε ἑβδομάδα μιὰ δεκάρα καὶ νὰ τὴν ρίχνουν ἐς ἑνα κουμπάρι, πού θὰ ἔχῃ ἡ δασκάλᾳ τῶν, καὶ ὅταν μαζευτοῦν πολλὰς δεκάρας, νὰ ἀγοράζουν γιὰ ἐμᾶς, πού δὲν ἔχουμε πατέρα ἢ μητέρα καὶ εἶμεθα καὶ πτωχὰ, πράγματα καὶ νὰ μὰς δίδουν. Ὡς τὴν ἡμέραν καὶ νὰ μὰς δίδουν καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα, γιατί ὁ κουμπάρις ἐμᾶς πολλὰς δεκάρας.

« Μοῦ εἶπε ἡ δασκάλᾳ τοῦ Φροντιστηρίου μας, ὅτι καὶ ἐκεῖνα τὰ παιδικὰ πού διαβάζουν τὴν ἐφημερίδα πού λέγεται «Διάπασος τῶν Παίδων» θὰ κάμουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα : θὰ ρίχνουν καὶ αὐτὰ ἀπὸ μιὰ δεκάρα τὴν ἑβδομάδα ἐς τὸν κουμπάρι, καὶ μὲ αὐτὰς τὰς δεκάρας θὰ μὰς ἀγοράζουν καὶ ἄλλα πράγματα καὶ θὰ ἔχουμε πολλὰ. Τὸ εἶπα καὶ εἰς τὰ ἄλλα τὰ παιδικὰ τοῦ Φροντιστηρίου καὶ ἐχαρήκα.

« Μὰς εἶπαν αἱ κυρίαι πού μὰς ἀγαποῦν πολὺ, νὰ κάμουμε καθε βράδυ τὸ σταυρὸ μας γιὰ νὰ ἔχουν πολλὰ χρόνια ὅλα τὰ παιδικὰ πού μαζεύουν δεκάρας γιὰ ἐμᾶς τὰ πτωχὰ. Καὶ αὐτὴ τὴν προσευχὴν τὴν κάμουμε καθε βράδυ. Ἐρωτήσα τὴν δασκάλᾳ μου, ἂν το ξέφουν τὰ παιδικὰ πού μὰς δίδουν δεκάρας ὅτι ἐμεῖς παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ καθε βράδυ γι' αὐτὰ, καὶ ἡ δασκάλᾳ μὰς εἶπε πῶς θὰ τογράψῃ εἰς τὰ παιδικὰ γιὰ νὰ ξέφουν.

« Τῆς εἶπα : νὰ το γράψουμε καὶ ἐμεῖς ; Καὶ μοῦ εἶπε : γράφετε τὸ σὰν μπορεῖτε, καὶ γι' αὐτὸ το ἔγραψα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ διδάσκαλος τὰ ἄλλα τὰ δικὰ μὰς πτωχὰ παιδιὰ καὶ ἐχαρήκαμε.

Ἡ δασκάλᾳ μὰς μὲ εἶπε ἅμα τὸ γράψω, νὰ το δώσω εἰς αὐτὴν γιὰ νὰ το στείλῃ, γιατί ἐγὼ δὲν ξέρω. Μοῦ εἶπε νὰ βάλω στὸ τέλος καὶ τὸ ὄνομά μου, πού τὸ λένε Ἀννα. Τὴν ἐρωτήσα γιὰ τὰ ἄλλα παιδικὰ γράφουν καὶ τὸ ὄνομά τους καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τους, καὶ ἐγὼ γράψω μόνον Ἀννα ; Ἡ δασκάλᾳ μὲ ἔκλαψε, ἅμα τὴν ῥώτησα γι' αὐτό, καὶ δὲ μὲ εἶπε τίποτε.

Ἡ κυρία Ἐλένη πού ἔχουμε νὰ ρωτᾷ, μὲ εἶπε πῶς δὲν ξέρουν πῶς λέγεται ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου, γιατί δὲν τοὺς εἶδαν ποτὲ νὰ ἔλθουν εἰς τὸ Φροντιστήριον, οὔτε ἐγὼ τοὺς εἶδα ποτὲ, καὶ δὲν ξέρω πόσο ἀγαποῦσα νὰ τοὺς ἴδω. Ὅταν βλέπω ἄλλους πατέρας καὶ μητέρας καὶ ἔρχονται γιὰ τὰ παιδιὰ τους, ἐγὼ πάγω κρυφὰ εἰς τὴν αὐλή, καὶ κλαίω, καὶ κλαίω »

Νικόλας Γ. Ζουμέτις, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὥρασαν παχαλινὴν κάρταν μὲ τὰς καλὰς εὐχὰς. — Καὶ εἶνα ἐπίσης, Περσέωνος. « Σήμερον εἰς τὸ Σχολεῖόν μας, — μὲ γράφει ἡ Μυστηριώδης Φύσις, — ἔγιναν αἱ ἐξετάσεις τῶν μικρῶν, καὶ ἔκαμαν πολλοὺς διαλόγους σου, τὴν «Θαυμασίαν Μηχανήν» τὸν «Θεῖον Ἀρχιμωδόν» καὶ τὰ ὅποια κατεχειροκροτήσαν. Τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν λαμπρά. Ἀλλὰ ἡ περισσοτέρα ἐπιτυχία εἶνε εἰς τοῦ συνεργάτη σου, εἰ ὁποῖοι στολίζουν τὰς ἐξετάσεις τῶν παιδιῶν μὲ τοὺς λαμπροὺς τῶν διαλόγους, καὶ κάμνουν τὸ ἀκροατήριον νὰ σκάξῃ ἀπ' τὰ γέλια μὲ τὰς εὐφυλογίας τῶν. — Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς πού συντελῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν λαμπρότητα τῶν ἐξετάσεων.

Ἐλαβὰ τὸ εὐχετήριον τηλεγράφημά σας, Θεσσαλικά Ἰάκινθε καὶ Γαλιάντρα, καὶ σας εὐχαριστῶ πολὺ. Ἀληθῶς ἀνέστη !

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δημοσιεύσω τὴν πληροφориαν σου, Καρδιογράφστα. Εἰσαι ἐλευθερὸς νὰ στείλῃς ἀργότερα τετράδια, εἰς ὅσους σοὺ ἐπρότειναν, καθὼς καὶ νὰ μὴ στείλῃς διόλου. Μόνον ὁ προτείνων καὶ λαμβάνων τετράδιον ὀφείλει νὰ το ἀνταποδώσῃ ἀμέσως : ἂν, τότε δὲν ἐπιτρέπονται ἀναβολαί.

Καίρω πολὺ, Ἐφεσσία Κορη, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὸ δῶμα « Ἡ ἀλώσις τῆς Παλμύρας », εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβες μέρος. Δὲν ἐννοῶ δὲ μὴ τὰ παράνομα σου, καθὼς καὶ τοῦ Καραμπά, Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σας ἀγαπῶ ; Δὲν εἶσθε παιδιὰ μου καὶ σῆς ; Ἀν ποτὲ δὲν σας ἀπῆντησα, σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σας.

Ἐγέλασα μὲ τὴν ἀπάντησιν τοῦ μικροῦ ἀνεψιοῦ σου, Φιλέρημον Ρόδον. Ἀλλ' ἂς τὴν ἀκούσων καὶ οἱ ἄλλοι. — Ἡ ἀδελφὴ μου ἀπέκτισεν ἑνα παιδάκι (νὰ σας ξηγή !). Ὅταν δὲ ἐπῆγα ἐγὼ εἰς τὸ σπῆτι καὶ ἠρώτησα τὸν τετραετὴ υἱόν τῆς τί παιδί ἦτο, κορίτσι ἢ ἀγόρι, μοῦ ἀπῆντησεν ἀγερῶχος : — Ὅχι, ἑνα μωροδάκι !

Ἐλαβα κατὰ λύσεις χωρὶς ὄνομα, χωρὶς ψευδώνυμον, χωρὶς τίποτε. Τίνος νὰ εἶνε ἀρὰ γε ;

Ἐλαβα ἐπίσης καὶ μίαν πασσαλινὴν κάρταν ὀλυμπίου ἀνώνυμον. Ἀχ, μικροὶ μου ἀφηρημένοι !

Ἐγνώρισα τὸν καλὸν σου πατέρα, Ἀγνὸν Περιστεράκι, καὶ δὲν ἤξευρες πόσον μὲ κα

